

ALEŠ NOVOTNÝ

OVEČEK VLKU SE ZACHTĚLO

COSMOPOLIS

KAŽDÁ STOPA JE VZKAZ. KAŽDÝ VZKAZ VEDE KE SMRTI.

ALEŠ NOVOTNÝ

**OVEČEK VLKU
SE ZACHTĚLO**

*Věnováno kamarádce Mirce Fridrichové,
z milionu důvodů*

„Svoboda pro vlky
často znamenala smrt pro ovce.“

Isaiah Berlin

PROLOG

Probrala se.

Víčka se jí zatetelila. Zamrkala do černočerné tmy.

Kde to je?

Hlava jí třeštila a na levé straně krku cítila palčivou bolest.

Urputně se snažila rozpomenout, co se stalo. Mysl jí selhávala, bloudila temnotou a nebyla schopná nalézt onu poslední vzpomínku, která by jí prozradila, jak se tu ocitla.

Ležela na tvrdém povrchu. Po hmatu zjistila, že je zavřená v jakési dřevěné bedně.

Její obava se zvětšila, a jak jí slídila mozkiem, nabírala na rychlosti.

Jak se sem proboha dostala?

Odcházela od kamarádky opuštěnou polní cestou. Zvuk. Pohyb. Elektrický výboj. Konejšivá temnota.

Někdo ji unesl! vyrazilo v jejím mozku náhle.

Uvědomila si, že je spoře oděná, kromě sportovní podprsenky a kalhotek na sobě neměla ani nitku.

V ústech se jí válelo sucho, škrábalo ji na jazyku.

Naslouchala svému vydešenému dechu.

Šátrala po hrubém povrchu. Nahmatala panty a zkoušela zatlačit, jestli se poklop nadzvedne, ale navzdory tomu, že napnula všechny síly, nepohnul se ani o píd.

Propadala panice, která se přes ni převalovala jako mořské vlny. Čelo se jí orosilo potem.

Prsty hledala skulinku a opravdu nahmatala úzkou škvíru, kterou dovnitř proudil vzduch, aby se v uzavřeném prostoru neudusila.

Myšlenky jí kroužily jako ve víru, nebyla s to žádnou z nich zachytit.

Instinktivně vykřikla, až ji rozbolelo hrdlo. Nepřišla žádná odpověď.

Oči se jí zalily slzami, skanuly jí po tvářích. Tělem jí lomcovaly vzlyky.

Zabušila. Nic.

„Pusťte mě ven! Prosím!“ zaječela.

Srdce jí naráželo do hrudního koše. Zbytečně se snažila upokojit svůj tep.

Ne, ne, ne! NE!

„Haló, slyší mě někdo!? Jsem tady zavřená! Prosím, pomozte mi!“ Téměř nepoznávala vlastní hlas.

Marně přemítala o tom, kdo by mohl za jejím únosem vězet. Žádný konkrétní člověk ji však nenapadal. Nikdo v jejím blízkém ani vzdálenějším okruhu by přece nebyl natolik krutý, aby ji odvedl od milující rodiny na opuštěné místo, zavřel ji do jakési truhly, kde ji proti její vlastní vůli drží.

„Prosím! Pomozte mi někdo!“ Tón hlasu měla protkaný děsem.

Zaslechla kroky. Tlumené, s lehkou ozvěnou. Přibližovaly se.

„Slyšíte mě? Prosím, pusťte mě ven!“

„Neboj se, ovečko,“ zašeptal někdo. „Brzo bude po všem.“

ČÁST PRVNÍ

„...všem bylo jasné,
kdo bečel a kdo vyl.“

[1]

Většina případů proběhne hladce: pachatel zanechá usvědčující stopy, které nás dovedou až k jeho domovním dveřím; svědkové se do puntíku shodnou na tom, že v době vraždy ho viděli na vlastní oči několik metrů od místa činu se zakrvácenými dlaněmi a s výrazem provinění, vepsaným přímo ve tváři; a vrah, zahnaný do kouta, se během zevrubného výslechu, kterému ho nemilosrdně podrobíme, sesype jako domeček z karet a kápne božskou. Občas, když skutečně usoudí, že ho máme lapeného v pasti, se zmůže i na to, vymáčkout ze sebe nějakou tu lítostivou slzičku, a kaje se jako u zpovědi, že svoji osmdesátiletou babičku přece nezamýšlel šestkrát bodnout do hrudi a oškubat ji i o to žalostné málo, co se jí podařilo za ta léta nastřádat z důchodu. Viníka posléze pošleme do vazby, kde bude netrpělivě vyčkávat na soud, jenž rozhodne o délce jeho trestu, a státnímu zástupci předáme všechny potřebné materiály k jeho usvědčení. Hotovo. Šéf ze sebe vykřeše drobnou, bezvýznamnou pochvalu za dobře odvedenou práci, kolegové nám věnují pár uznalých poplácání po rameni, ti dlouholetí nás možná i pozvou na rundu do nedalekého pajzlu, kde to zavání zatuchlým kouřem a vyčpělým pivem, a my, spokojení, ale vysílení, usneme jednu noc v poklidu, s myšlenkou, že jsme svět oprostili o ždibec toho záludného zla, které číhá za každým rohem, a učinili spravedlnosti zadost.

Tahle lahůdka, která se tvářila jako fata morgána a dorazila na oddělení za jasného slunečného odpoledne na začátku září,

kdy ještě ve vzduchu svůdně šumělo léto, k běžným případům nepatřila. Žádný pobodaný dealer v zapadlé uličce v pochybné části města; žádné přepadení na benzínce, které se nedopatřením vymklo, když prodejce odmítl vydat peníze a zloději ruplo v kouli a chytl rapla; žádná opilecká rvačka v hospodě, kde jeden ztratil nervy, popadl těžký krýgl a nerozvázně jím rozmašíroval tomu druhému hlavu na kaši, až z rozbité lebky trčely chuchvalce mozku. Tenhle těžko rozlousknutelný oříšek, který byl pastvou pro novináře, se vymykal mým nejzvrácenějším představám. Pro pořádek, já, ačkoliv jsem na kriminálce sloužil sotva pět let, jsem už zažil ledacos: spleť zločinů a komplikovaná vyšetřování, během nichž jsem se ocitl pod drobnohledem veřejnosti i nadřízených, šlapal vrahům na paty, ale nedisponoval žádným hmatatelným důkazem, který by je poslal za mříže, vystavoval se nebezpečí, kdy mi šlo doslova o kejhák, a dlouhé noci probděl, abych mysl zatěžoval zapeklitými hádankami.

Stál jsem zrovna v technické místnosti za jednosměrným zrcadlem, kde moje parťáčka Viktorie Poledníková vedla dlouhý výslech.

Když ji ke mně před dvěma lety přiřadili, aby nejen obsadila místo ve společné kanceláři po mém kolegovi, který tu odsloužil mnoho let a odebral se do zasloužené penze, ale taky aby se mnou spolupracovala na případech, pomyslel jsem si, že to rozhodně nebude dělat dobrotu. Napochodoval jsem si to k majoru Sedlákovi, svému nadřízenému, a hned zkraje se hájil, že rozhodně nejsem sexista nebo tak něco, až na to (což jsem si uvědomil až zpětně), že přesně takové jednání naplňovalo skutek toho nejklassičtějšího sexisty vůbec, a prohlásil, že bych radši

makal s někým jiným. Sedlák se akorát jízlivě uculil, pohrozil mi, že klidně můžu šlapat chodník nebo na dopravním rozdávat pokuty, jestli mám problém. A když mě svinským krokem hnál ze své kanceláře, varoval mě, ať mě víckrát ani nenapadne obtěžovat ho s podobnými kravinami, jinak za sebe neručí, u čehož zrudl tak, že se jeho hlava nápadně podobala řepě. Ne nadarmo se mu potajmu přezdívalo „Řepák“.

Smířil jsem se s tím, že mým parťákem bude ženská, mimochodem v té době jediná na celém oddělení, kterou budu muset zaučovat, vysvětlovat jí to a ono, trpělivě čekat, až po pěti zdlouhavých minutách správně zaparkuje, utěšovat ji, až na ni vyholený neonáček s potetovanými rameny a bradkou vycení zuby a zavrčí, ale jak se záhy ukázalo, byla schopnější, ráznější a otrkanější než kdejaký zkušený kriminalista, takže všechny moje zastaralé idiotské předsudky dostaly setsakramentsky na prdel.

Na oddělení to zpočátku budilo jistou míru špatně skrývaného, ale relativně slabého pobouření. Jasně, jsou dvacátá léta jednadvacátého století, předsudkům už ve většině případů odzvonilo a spousta lidí chápe pojem sexismus a jeho negativní dopady, ale v některých z nás stále zůstává patrná nostalgie zakořeněná z dob, kdy u policie sloužili jen ti, co mají mezi nohama koule, a ženské kralovaly v kuchyni. A těchto názorů jsme se zuby nehty drželi (a jak se ukázalo, já je donedávna měl taky). Ještě před jejím nástupem se patrem prohnaly všelijaké fámy (které parťačka utnula hned v zárodku), že si to nejspíš rozdala s policejním prezidentem nebo že vydírá vlivného politika, kterého čirou náhodou načapala se šlapkou v hotelovém výtahu, přestože je údajně šťastně ženatý a vyznává rodinné hodnoty.

Proto prý dosáhla na tenhle post. Pár chlapů si ji zprvu dobíralo, trousilo nemístné poznámky nebo jejím směrem vysílalo nevhodná gesta, neomaleně jí zíralo na prsa, která jí vykukovala z výstřihu, ale ona se ke všemu stavěla s takovým nadhledem, že si tu vysloužila jakž takž respekt, a z nás dvou se vyklubala skvěle fungující dvojka.

Sblížili jsme se jedné páteční noci, kterou jsme propili u mě doma na gauči, a ta kamarádká alchymie, co mezi námi zavládla, do nás zasela semínko, které rostlo do netušené podoby přátelství. Patřil jsem k odpůrcům těch, co tvrdili, že hetero chlap se nemůže kámošit s hetero ženou, a pochopitelně se do nás pár lidí na oddělení, kteří jsou všeteční až běda, strefovalo debilními kecy a narážkami, jestli spolu náhodou náruživě nepícháme jako zajáci v říji, což jsme buď ostentativně ignorovali, anebo na to reagovali jedním ladným pohybem prostředníčku.

Pozoroval jsem ženu, kterou Viktorie vyslýchá, její zoufalý výraz, který si uchovávala jako masku od okamžiku, kdy vstoupila do výslechové místnosti, jako by ji snad moje parťačka vedla na popravu. V koutcích vyděšených očí se jí kupily drobné slzy, takřka nepostřehnutelně se jí trásla brada. Seděla lehce ohnutá, patrně kvůli fyzicky namáhavé práci, kterou vykonávala, ruce sepjaté v klíně jako studentka zavlečená do ředitelny, kde si měla vyslechnout kázání za svoji hubatost.

„Řekla jsem vám, jak to bylo,“ vydralo se ztěžka z jejího hrdla, a ačkoliv se mermomocí snažila do hlasu propasírovat ráznost, aby si zachovala zdání klidu, nervozita v jejím rozechvělém tónu ji zradila a jen podtrhla její nejistotu. „Už nemám, co bych dodala.“

Původně jsem ji měl vyslychat já, ale Viky zhodnotila, že klidný ženský přístup snáz pohne její zatvrzelostí. Zaručeně narážela na poslední dva výsledky, které jsem neustál, jelikož jsem vypěnil a ztratil sebekontrolu. I šéf si mě za to pozval na kobereček a seřval mě jako malého caparta.

Spaloval jsem tu ženu pohledem, registroval všechny neverbální projevy, které svědčily o jejích nepravdivých slovech, počínaje rozklepanými prsty až po čelo orosené čerstvými kapkami potu.

Přestože několik posledních dní slunce žhnulo jako žhavá pec, doběla rozpálené silnice se tetelily horkem a vzduch byl hutný a nehybný, lepil se vám na kůži jako izolepa, žena na oddělení dorazila navlečená v tmavé mikině, v níž se musela mučivě potit, a vlasy, stažené v ledabylém ohonu, měla mastné a vlhké. Dupal jsem nad tím, proč v letním počasí, které na začátku září panovalo, zvolila takřka zimní outfit, jako by se jí roční období vůbec netýkalo. Namáhal jsem každé mozkové vlákno, než moje bedlivé oko spatřilo modřinu pod krkem. Podle všeho laciný make-up, kterým se ji pokoušela narychlo zamaskovat, podlehl vedru a obtiskl se jí k látce. A Viktorie, která vzápětí zpozorněla, to zjevně postřehla taky.

„Paní Kučerová,“ oslovila ji klidným hlasem. Vždycky mě udivovala svými mimickými akrobacemi: uměla předstírat jakoukoliv emoci, aniž jste pojali podezření, a její pokerový obličej, zatímco pozorovala lidi, byl brilantní. A skoro vždycky dokázala odhadnout, co nám svědek tají, s přesností klenotníka půlícího drahokam podél praskliny. „Vypověděla jste, že váš manžel byl celou noc s vámi, je to tak?“

„Jo,“ přikyvovala, příliš zhurta. „Celou noc až do rána. Říkala jsem to už třikrát.“

Parťáčka se ležérně opřela, stolička skoro neslyšně zavržala. „Jak dlouho jste spolu?“

„Cože?“ nechápala.

„Vy a váš manžel. Jak dlouho jste svoji?“

„Asi deset let,“ opáčila tak nejistě, až to vyznělo, jako by si to u ní ověřovala.

„Páni, to je dlouhá doba,“ prohlásila Viky uznale. „Vsadím se, že na vaší první schůzce byl úžasný, nemám pravdu?“

Podíval jsem se na svědkyni a ve světle zářivky, které jí přilnulo na sítnici, jsem poznal, že se právě teď ocitla v minulosti; téměř neznatelně přikývla.

„Kde jste byli na prvním rande?“ zeptala se jí a usmála se. Letmo na sebe pohlédla do jednosměrného zrcadla, nepochybně proto, aby si potvrdila, že výraz, který nasadila, je dostatečně uvěřitelný. Zjistil jsem, že to během výslechů dělává často.

„Vzal mě do jedné hezké restaurace,“ vypadlo z vyslýchané, zatímco si pohrávala s lemem mikiny.

„To máte štěstí. Mě můj bývalý vzal do kina na horor. Věřila byste tomu? Nejhorší rande, co jsem zažila. Odešla jsem v půlce,“ cucala si pravděpodobně z prstu historku, kterou jí vyprávěla kamarádka nebo ji viděla v nějaké nízkorozpočtové komedii, již si pouštěla před spaním, aby lépe usnula – už dřív se mi svěřila, že čas od času potřebuje mysl vyplnit od zruďných obrazů, které jí prorůstají mozkovými závity; koneckonců všichni jsme se potřebovali nějak odreagovat. „Vsadím se, že vám držel dveře a přinesl květiny.“

„Jo.“ Znovu se jí na tváři mihl úsměv, jen krátce, jako přelet padající hvězdy.

„Padli jste si do oka, že? Říkala jste si tehdy, že chlap, co sedí naproti vám, je ten pravý?“

„Už ani nevím.“ Zavrtěla hlavou, oči jí švenkovaly tam a zpátky, jako by v prostoru, zamořeném jejím potem a pochybnostmi, hledala záchranu.

Viktoriin příjemný poloúsměv zmizel jako mávnutím kouzelného proutku a nahradil ho vážný výraz. „Vím, o co tu jde, paní Kučerová. Vím, co se tu děje. Kdy vás začal bít? Rok po svatbě? Nebo až když se vám narodil syn?“

Vyděšeně ji propalovala očima. „Tak to není. Nikdy...“

„Všimla jsem si té modřiny. Proto jste přišla v mikině, je to tak? Abyste ji zakryla. Jde o velmi závažnou věc. Zemřela dívka. Váš manžel měl motiv a našel se svědek, paní Kučerová. Nekryjte ho, nekryjte vraha.“

„Ne, Radek by nikomu neublížil,“ zajíkla se. „Byl celou noc se mnou...“

„Kdy myslíte, že vztáhne ruku na malého Ondru? Kdy myslíte, že mu ublíží? Kolik mu je? Osm? Tohle přece pro svého syna nechcete.“

„Já... já...“ ztrácela slova i pevnou půdu pod nohama.

„Paní Kučerová, ta dívka měla rodiče, kteří jenom chtějí spravedlnost pro svoje dítě.“ Ze složky, která ležela vedle zapnutého diktafonu, vylovila fotku sedmnáctileté Anety Lipovské a přišoupla ji k ženě, jejíž tvář se začala křivit výčitkami.

A máme ji, pomyslel jsem si.

„Nebyl s vámi, je to tak? Donutil vás, abyste lhala?“

Oči se jí zalily slzami, zakryla si ústa dlaní a z hrdla jí vyrazil sten. „Panebože. Jo, lhala jsem. Nebyl se mnou...“ Rozeštkala se a tělo se jí roztrásl jako osika.

Viky už tasila papírový kapesníček a prohlášení. „Bude to zase dobré, paní Kučerová.“

Jen to dořekla, v tu chvíli se dveře do technické místnosti pootevřely a dovnitř nakoukla hlava majora Sedláka s vážným výrazem v obličeji.

„Tady seš, Patriku, hledal jsem tě. Dojdi pak ke mně do kanclu.“

„O co jde?“

„O případ.“

Vzápětí za sebou zase přivřel, což byl neklamný důkaz toho, že mou přítomnost vyžaduje co nejdřív.

[2]

Zaklepal jsem a po vyzvání vešel do majorovy moderní, reprezentativní, vypulírované kanceláře, kde každé smítko prachu bylo předem odsouzeno k záhubě, stůl z tmavého dřeva, zčásti pokrytý všelijakými lejsky, se blyštěl, koberec voněl novotou a v prostoru se převalovalo příjemné aroma osvěžovače vzduchu. Sedlák ke mně stál zády a oknem shlížel dolů na ulici, odkud se ozvalo pronikavé zatroubení.

„Jak jste na tom s případem Anety Lipovské?“ zeptal se, aniž se odhlédl.

„Jsme skoro hotoví. Manželka podezřelého právě Viky přiznala, že lhala, takže Kučera už nemá žádný alibi,“ zasvětil jsem ho do situace.

„Dobře.“ Konečně se obrátil, ruce nacpané do kapes drahých kalhot, panděro, udržované pravidelným přísunem tučných jídel všeho druhu, mu viselo přes opasek, napínalo mu košili a mohlo v někom vzbuzovat mylný dojem lenosti, na lysé lebce se mu odráželo sluneční světlo a jeho jestřábí zrak si našel mou tvář. V ústech se mu skvěla řada krásných rovných zubů, na něž nedal dopustit. Položil těžkou dlaň na hlášenko, která ležela na desce stolu, jako by se bál, aby neuletěla pryč. „V jednom opuštěném baráku u lesa za Hajanama se našlo tělo.“

Nechal ta slova ulehnout do ticha.

„Něco ošklivýho?“ hádal jsem, jelikož Sedláka jakožto zkušeného kriminalistu jen tak něco nerozhodilo. Občas jsme s Viktorií vtipkovali, že musí mít srdce uložené v ledu, jak si pokaždé zachovává kamenný výraz a nedovolí si projevit jakoukoliv slabost.

„Je to Hedvika Elšíková. Ta, co se od soboty pohřešuje. Žena, která ji našla, ji okamžitě poznala a ohlásila to. Bydlí ve stejné ulici jako její rodina.“

„Kdo je na místě činu?“

„Jenom obvodáci. Hned jak to uviděli, tak jim bylo jasné, že tohle je případ pro nás, takže nám rovnou bez průtahů volali.“

„Rodiče to vědí?“

„Ještě ne.“ Čelo mu proťala vráska.

„Dobře.“

Major Sedlák mě proklál pohledem. „Tu dívku našla ve spodním prádle, navlečenou jenom do ovčí kůže.“

„Ovčí kůže?“ ověřoval jsem si. Tep mi mírně zaškobrtnul.

Pouze příkývl. „A nad tělem na zdi je podle všeho krví nama-
lovaná podobizna vlka.“

Nakřčil jsem obočí. „Takže může jít o nějakou rituální vraždu?“
tipoval jsem.

„Možná. Nechtěl jsem na to nasadit vás, ale všichni teď řeší
důležité případy... A ty a Viktorie jste jediní momentálně volní.“

„Bereme to,“ rozhodl jsem i za svou parťačku.

Tehdy jsem netušil, do jak zrádných, temných vod se to vydá-
vám, že vstupuju na ostře osvětlené jeviště a pouštím se do pří-
padu, který bude nejen mediálně sledovaný, ale i psychicky
vyčerpávající.

„Mohl by na tom s vámi dělat ještě Richter...“

„Zvládneme to,“ ujistil jsem ho vzápětí, aniž by svůj návrh
rozvedl.

David Richter byl nejméně oblíbeným kriminalistou na oddě-
lení, uválený z velkého, prohnílého těsta, s pošramocným egem
a šířaný zmařenými ambicemi. Kromě plnovousu si pěstoval
také pořádné břicho a udržoval si tu monopol na špatnou náladu
a kyselé výrazy. Sexista každým coulem, který cynicky komen-
tuje neúspěchy druhých a donáší na ně, jen co zavětrí příležitost.
Ten by nám práci akorát komplikoval.

„Dobře, spoléhám na vás. Pravidelně mě informujte.“ Popadl
hlášenku a podal mi ji. Rychle jsem ji prolétl očima.

„Jasný, nemusíte se bát.“

„To doufám. Kolařík i Vašek a jeho lidi z technického jsou
už na cestě. Dám vám k dispozici dva asistenty z obecné krimi-
nálky. Kdyby to nestačilo, dejte vědět.“

„Jasně.“

„Jo, a abych nezapomněl, vezmi si kravatu. Hlavně ne tu červenou, proboha, ať tam nejseš za kašpara.“

„Ok, rozumím.“

Sedlák mi už pár let vštěpuje do hlavy, jak je vzezření kriminalisty důležité a pomáhá budovat důvěru veřejnosti; horkotěžko bych ji údajně přesvědčil o svých schopnostech ve vytaháním tričku s potiskem a sepraných teplákách.

„Dobře, tak se do toho dejte.“

[3]

Vyzvedl jsem Viktorii v kanceláři, kam se po výsledku Kučerové odebrala, aby mohla v poklidu sepsat zprávu, zjistil jsem přesnou polohu místa, kde došlo k nálezu, vytáhl ze zásuvky svoji nejlepší kravatu, vcukuletu si ji uvázal a bez zbytečného otálení jsme vyrazili k východu, abychom si na parkovišti vyzvedli auto. Na schodišti jsem Viky zasvětil do případu, a než jsme opustili budovu, mávli jsme na recepční Alici, která seděla za plexisklem, tvářila se jako kakabus a užuž se chystala nás odchytit, aby nám povykládala o všech nemocech, které jí ztrpčovaly život. Automaticky jsem obsadil místo spolujezdce, jelikož Viky řídila mnohem radši a mnohem lépe než já (hanba vám, předsudky!), a zatímco jsme si zapínali bezpečnostní pásy, uvedl jsem do chodu klimatizaci. Na vůz celý den nelítostně pražilo slunce, takže uvnitř bylo k zalknutí, vnímal jsem, jak se začínám

potit v podpaží a za krkem. Viktorie nastartovala a vycouvala. Napojili jsme se na silnici, která se půlměsícovitě stáčela doleva, ale hned u prvního semaforu nás zastavila červená.

„Máš čisté boty, že jo?“ ověřovala si.

„Jasně, jestli chceš, můžeš mi je olízat a přesvědčit se sama.“

Interiér vozu vypadal jako ráj člověka s obsesivně kompulzivní poruchou specializovanou na úklid. Žádné sáčky od bramborových chipsů, na kterých Viky ujížděla jako divá, ani sedadla či koberečky pokecané kafem nebo pomerančovým džusem, ani náznak šmouhy od koblížků či věnečků, absolutně nic. Kromě úzkostného lpění na čistotě byla i puntičkářská organizátorka.

„To je dobrý. Takhle jsem si pondělní odpoledne nepředstavovala, už jsem myslela, že sepíšu hlášení a padáme domů,“ prohlásila parťačka a bubnovala prsty o volant. Dlouhé, husté kadeře špinavě blondatých vlasů, které jí splyvaly po lopatky, si zpravidla nechávala rozpuštěné, takže jí přepadávaly do obličeje, ale dneska si je mimořádně stáhla do jednoduchého, praktického ohonu.

„To ani já, ale šéf na nás spoléhá. Vypadá to na velký případ, a pokud se nám ho povede rozlousknout, můžeme být za hvězdy,“ tvrdil jsem a pocítil v těle mírný záchvěv adrenalinu.

Vždycky jsem byl ambiciózní. Máma se už v mých pěti letech oháněla větou: *Ten to jednou dotáhne daleko*, ze které se stala moje celoživotní mantra, již jsem záhy uplatnil na základce tím, že jsem se připravoval na každou hodinu, choval se vzorně, poctivě mazal tabuli a učitele obšťastňoval lichotkami, což mi nemálo spolužáků dávalo pěkně sežrat. Zkrátka jsem chtěl dostát mámině předpovědi, dřel jsem jako mezek, do úmoru se

bifloval na zkoušky a testy, abych co nejlépe obstál. Ještě jako řadový policajt jsem si bral přesčasy a svědomitě přistupoval ke každému zadanému úkolu, neohroženě jsem se zhostil každého rozkazu jako provazochodec bez záchranné sítě, a i přes veškeré překážky, které mi život naservíroval, jsem to dotáhl do mord-party. Přesně takové případy, jako byl tenhle, mohly znamenat povýšení.

„Pokud ho vyřešíme,“ nesdělila můj optimismus Viktorie a zahнула doleva směrem ke kostelu, který se vypínal k blankytně modré obloze, po níž putovalo pár neucelených, mramorově bílých mraků, našlehaných jako cukrová pěna. „Ta vražda by mohla mít nějakou spojitost s městem, co myslíš? Možná s jeho historií.“

„Taky mě to napadlo.“

Vlkov, v němž mimo jiné sídlila kriminálka a kde jsem se narodil a žil, si údajně vysloužil název podle vlků, kteří se hojně poflakovali v místních lesích, jimiž je městečko obklíčené takřka ze všech stran, ačkoliv vlk tu pro místní zastává roli yettiho, neboť ho tu nikdo nespatriil od rozpadu Rakouska-Uherska. Město, čítající přes osmdesát tisíc lidí, před několika lety nechalo na kopci, osázeném novými stromky, zhotovit obří sochu vlka s vyceněnými tesáky a s pohledem upřeným přímo na fotbalové hřiště. Vlkov se začal poslední dekádu ještě rozrůstat, hlavně díky přívalu mladých párů, které tu z nějakého nevysvětlitelného důvodu toužily zapustit kořeny, takže na západní straně rostly novostavby jako houby po dešti. Dřívější samostatná vesnička jménem Hajany, čítající sotva tisíc dvě stě obyvatel, k němu byla připojena a správně pod něj spadala.

Město bylo vyhlášené svými modřínovými lesy, vinicemi a s nimi spojenou frankovkou, stěžejní pro místní terroir, velmi dobrým fotbalovým klubem, který se předloni dokonce probojoval do první ligy, i když z ní v další sezóně zase vypadl, a věhlasem místní řeky Vlčiny, která byla spíš jen tahákem pro turisty, protože když se někdo rozhodl ulovit pořádného pstruha, chytil maximálně rýmu. Většina návštěvníků sem zavítala během oslav vinobraní, které se každoročně konalo na konci září, nebo na takzvanou Vlkovu hostinu v půlce dubna, kdy se na náměstí shromáždili místní, rozdělali tam stánky a nabízeli všelijaké pochutiny od hamburgerů přes domácí vajíčka až po malinové pudinky.

Zarytě jsem hleděl z okna a sledoval partu kluků, co se pochechtávala na rohu ulice, zrovna je mýjela postarší dáma s čínavou uvázanou na vodítku a z kavárny vedle vycházela dvojice a zamilovaně se držela za ruce. Nic nenasvědčovalo tomu, že někdo připravil o život mladou, nevinnou dívku.

Z myšlenek, do nichž jsem se pohroužil, mě vytrhlo vyzvání Viktoriina mobilu v podobě refrénu písničky *Dlouhá bílá žhoucí kometa*, kterou si odmítala změnit navzdory mým stížnostem, že mi z toho, jak často ji slýchám, už solidně hrabe.

„To je máma, proboha,“ povzdychla si.

„...v dále dráhu mléčnou zametá,“ zkoušel jsem souznít se zpěvačkou, ale jelikož jsem postrádal jakékoliv hudební vlohy, zněl můj hlas jako tahání kočky za ocas.

„Můžeš mlčet?“ pokárala mě parťačka.

„Varoval jsem tě, že pokud si ten song nezměníš, čeká tě trest,“ zazubil jsem se.

„Seš jak malej,“ utrousila nevrle, přijala hovor, a protože řídila a potřebovala se soustředit, zapnula hlasitý odposlech. „Ahoj, mami, co se děje?“

„Ahoj, Viky, miláčku, bylas na schůzce s tím Davidem od té naší sousedky?“ zahájila hovor. „Jak se pěkně obléká a...“

„Mami, na tohle teď opravdu nemám čas,“ přerušila ji rázně v zárodku. „Jedu k případu.“

„Co se zase stalo? Nějaká vražda?“

„Víš, že o tom s tebou nemůžu mluvit. Chtělaš ještě něco?“ tázala se s netrpělivostí v hlase.

„Ne, ale...“

„Dobře, zavolám ti večer a probereme to, jo? Ahoj.“

„Ahoj, zlato.“

„Bože, zabij mě,“ zahalekala, než mě krátce sežehla pohledem. „Hlavně nic neříkej.“

Pozvedl jsem ruce v obranném gestu. „Vždyť mlčím.“ Hned nato jsem vyprskl smíchy a vysloužil si tím bolestivé plácnutí po rameni.

[4]

Sotva jsme minuli přeškrtnutou ceduli s nápisem VLKOV-HAJA-NY, značící konec města, zahnuli jsme doleva a ujížděli po узoučké, hrboлатé prašné cestě, obklopené lesíky, křovinami a drobnými políčky. Zanedlouho jsme dorazili na místo a Viktorie zastavila hned vedle policejního vozu a černé audiny státního patologa.

Když jsme vystoupili, opřela se do nás odpolední výheň. Vzduch byl hutný jako biskupský chlebiček. Instinktivně jsem pozvedl ruku, abych si chránil zrak před agresivním slunečním svitem, jež v autě tlumila tónovaná skla. Barabizna, kterou na první pohled dlouho nikdo neobýval, se krčila pod převislými větvemi bříz, jež se k ní tiskly, jako by ji chtěly bránit před vandaly, a stíny, které vrhaly, se sáply po kriminalistických technicích v ochranných oblecích. Upřímně jsem je litoval, museli se potit jako prasata v chlívě. Polorozpadlá budova i její bezprostřední okolí byly obehnané červeno-bílou policejní páskou s nápisem „ZÁKAZ VSTUPU“. Kousek odtud, kde se rozkládal les, vykukovalo pár místních čumilů jako kukačky ze starých hodin. Zaznamenali příjezd policie, a jak je všeobecně známo, zvědavosti se těžko vzdoruje. Doufal jsem, že si na mobil nepořídili žádná videa nebo fotky, které by mohli později sdílet na sociálních sítích. Senzacechtivé okounějící novináře, kteří se přetahují o pozornost a mají tendenci nacpat vám mikrofon až do chrťánu v zoufalé snaze vymámit z vás co nejpikantnější detaily hrůzného zločinu, jsem díkybohu nezaregistroval, ale zkušenost mě nabádala, abych nepodléhal mylné iluzi. Je to jenom otázkou času, kdy se sem přiženou jako hejno běsnících sarančat.

Přiblížili jsme se a já si prohlédl tu chatrč podrobněji. Domovní dveře někdo vyrval z pantů, takže člověku nebo zvěři nic nebránilo vejít jednoduše dovnitř, v oknech se na mě zlověstně šklebily praskliny, pár střešních tašek, vybledlých a obrostlých suchým mechem, se zřítilo na zem a v trsech nažloutlé trávy se povalovaly nesourodé úlomky. Po oloupaném nátěru na stěnách se plazil snaživý břečťan a z džungle, kterou by kdysi dávno kdekdo